

— at altsaa Tilvejebringelsen af en Administration, som kan ofre sin fulde Tid til den Gerning, som foreskrives i Lovforslaget, vist er overmaade vel motiveret. De mange administrative Forretninger, det store Tilsyn med Sundhedsplejen og Lægernes Virksomhed rundt omkring i Landet kræver, at der er en saadan energisk Autoritet. Det lader sig imidlertid ikke godt udføre af et kollegialt Raad af den Karakter og Bestaffenhed, som det hidtilværende Sundhedsraad har. Saa Hensende er jeg altsaa fuldstændig enig med Princippet i Lovforslaget og alt, hvad der deri tales om administrative Forretninger, Tilsyn og Indgriben. Det er fuldstændig rigtigt, at Sagen er lagt i Enkeltemands eller i alt Fald i nogle enkelte Mænds Haand, som hurtigt kunne tage deres Beslutning. Jeg har heller ikke noget imod, at den saakaldte Medicinaldirektør, som den ærede Justitsminister har foreslaet, har to — hvad skal jeg kalde dem — to Hjælpere, som til en vis Grad ogsaa blive fast ansatte, saa at det bliver et Raad af 3 Mænd, der forestaar det administrative i Sundhedsvæsenet, naturligvis under Justitsministerens Overtilsyn. Jeg vil blot sige, at jeg har nogen Tvivl om, hvorvidt det vil lykkes — i alt Fald med det, der her foreslaas — at skaffe de Mænd de fornødne Hjælpemidler eller det fornødne Apparat, som det kaldes, for at kunne gribe kraftig ind. Jeg tror, at en væsentlig Mangel ved det hidtilværende Sundhedskollegium har været den, at hele Apparatet til at undersøge Sager, til at skaffe sig Oplysninger, til at følge dem, ikke har været til Stede, og at de Mænd, der sidde i Sundhedskollegiet, og som have mange andre Forretninger at udføre ved Siden af, ikke have været saa godt hjulpede, som de kunne forlange det i saa vigtig en Gerning. Jeg tror derfor ingenlunde, at den Sum, som den ærede Minister har gjort Regning paa, er sat overdreven højt, tværtimod, jeg tror, at den paa visse Punkter kan siges at være noget knap. For blot at nævne et enkelt Eksempel, hvorledes mener den højtærede Minister, at det overordnede Sundhedsraad kan nøjes med et Lokale her i Kjøbenhavn, der ikke koster mere end 600 Kroner om Aaret? Hvor kan man i Byens Midte vel finde et passende Lokale til den Leje? Efter min Erfaring kan man derfor kun saa 3 smaa Værelser, som aldeles ikke ville være tilstrækkelige til den Gerning, hvortil de skulle bruges.

Dernæst er der en anden Side af Sundhedskollegiets Virksomhed, som er meget vigtig, og som ogsaa skal vedblive i Fremtiden at udføres af det saakaldte Sundhedsraad;

det er den Virksomhed, som den ærede Justitsminister ved Sagens Forelæggelse kaldte og som i Motiverne kaldes den „responderende“ Virksomhed, den, der omtales i § 11, nemlig at afgive de Betænkninger, som afættes samme af Centraladministrationens forskellige Afdelinger, Domstole og Retter samt Overbrigheder o. s. v., og endelig den Virksomhed, som omtales i § 12, nemlig Indstillinger med Hensyn til Besættelserne af Statslægeembederne. Det tror jeg næppe, at den danske Lægestand vil være vel tilfreds med den Repræsentation, der vil staves efter det Lovudkast, som her foreligger. Disse Hverv, som jo ikke kunne siges at være administrative i egentlig Forstand, saaledes f. Eks. den responderende Virksomhed, ville meget vel kunne udføres af en noget større Samling af Mænd, og de afgivne Responser o. s. v. ville næppe saa den behørig Autoritet, naar de, som det ofte vil blive Tilfældet efter Lovudkastet, skulle udgaa fra 3 Læger, som jo endog maa siges at være Embedslæger. Nu er det saa, at Lægestanden hidtil har betragtet Sundhedskollegiet som en Slags Repræsentation for hele Lægestanden. Der sidder et temmelig betydeligt Antal af de mere fremragende Læger i dette Raad, og Lægestanden har vist i Almindelighed set hen til dem som dens Repræsentation, men det kan man ikke vente vil blive ved at være Tilfældet, naar den Virksomhed, jeg her omtaler, fremtidig, i alt Fald i mange Tilfælde, skal udøves af 3 Embedslæger. Jeg maa nemlig gøre opmærksom paa, at ifølge § 2 skal der ganske vist foruden de 3 egentlige faste Medlemmer af Sundhedsraadet være 3 tilfornordnede med særlig Ingtigt i Psykiatri, Fødselsvidenskab og Kirurgi. Men disse 3 Specialister, en eller flere af dem, skulle jo kun tiltræde, naar Raadets Formand finder det rigtigt. De kunne tilkaldes af Raadets Formand i de særlige Tilfælde, hvor der overhovedet bliver Tale om, at disse 3 Specialister kunne tiltræde, men det er ikke nødvendigt, at de tiltræde, undtagen i det ene Tilfælde, som omtales i § 9, 2det Stykke, 2det Punktum, som jeg straks nærmere skal komme til. Men altsaa med Hensyn til hele denne vigtige Gerning, som er omtalt i § 11, navnlig at afgive Erklæringer og Responser i Retsager, kan det hende, at Medicinaldirektøren og de 2 Medicinalraader blive de eneste, som komme til at fungere, det beror altsammen paa Medicinaldirektørens Bestemmelse. Det tror jeg virkelig, at man ofte vil finde, at de Erklæringer, man saaledes faar, ikke have den samme Autoritet, den samme indre Vægt, som naar de fremkom